

PEONY

3

เขียน

Dong ul

แปล

RTSha

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

การเข้าซื้อกิจการของ VMC เปลี่ยนทั้งเกมและเปลี่ยนแผนทุกอย่างของจงแสวอนไปจนหมด เมื่อเขาคิดหาวิธีที่จะสามารถรักษาวงเฟิร์สต์ไลต์ให้อยู่ด้วยกันได้ แต่ก็ต้องแลกมาด้วยกระแสความเกลียดชังจากสาธารณชนที่ถาโถมใส่เขาอีกครั้ง

ถึงอย่างนั้นจงแสวอนก็คือนักสู้ตัวจริง เขาไม่ปล่อยให้คนที่ทำร้ายตัวเองลอยนวลไปได้ แต่หากศัตรูในมุมมืดไม่ได้มีเพียงแค่หนึ่งหรือสองคน และถ้าคนที่ทำร้ายเขาคือคนใกล้ชิด แล้วจงแสวอนจะเอาชนะอุปสรรคเหล่านี้ไปได้ไหม เส้นทางความเป็นไอดอลและโปรดิวเซอร์ของเขาจะดำเนินไปอย่างไร ร่วมลุ้นไปด้วยกันค่ะ

PEONY

Trigger Warning

Hikikomori
การแยกตัวจากสังคม

Panic Disorder
อาการตื่นตกใจ

Mental Abuse
การทำร้ายจิตใจ

Cyber Bullying
การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต

บทที่ 21

ผมเปิดยูทูบในโทรศัพท์มือถือดู

ตอนนี้แพนๆ รู้แล้วว่าเพลงนี้ถูกมอบให้เป็นของขวัญ พวกเขาจึงไม่มีปฏิกิริยาเชิงลบใดๆ

หลายคนร้องให้ออกมาไม่ว่าจะเป็นภาษาเกาหลีหรือภาษาอังกฤษ แต่ก็ยังมีบางคนที่ยังมีสติและประเมินเพลงนี้ได้อยู่

- เอาละ นอกจากฉันจะเป็นศิลปินเปอร์แล้ว ฉันยังมีหูระดับท็อปด้วยนะ ฟังแล้วอันนี้ให้ผ่าน

↳ ใช่ไหม เพลงติดหูมากเลย π π π π π

↳ไม่ว่าจะเป็นแฟนคลับหรือไม่ ก็ดูเหมือนจะ
ฟังง่ายเลยละ

↳ดูจากตัวอย่างคอนเซปต์แล้ว มิวสิกวิดีโอก็คงดี
แน่นอน

- เพลงไตเติลคราวนี้มันอลังการมากเลยนะ จนเพลอ
สารถ่าออกมาตลอด อยากจะอธิบายให้มันดูซับซ้อนหรูหรากว่านี้
เอาสั้นๆ คือมันโคตรดี ทำยังไงกับการใช้ภาษาของจีนดีเนี่ย

↳ทำไมถึงแก้ไขไม่ได้ละ ฮ่าๆ

↳นึกว่าฉันเขียนโพสต์เองซะอีก คิกๆๆๆ

- แล้วจะรอจนถึงบ่ายโมงของวันที่ 29 ได้ยังไงเนี่ย

TTTTTT

- ใครก็ได้ดีห้ายทอยฉันให้สลบที

เสียงตอบรับจากแฟนๆ เป็นไปในทางบวก แค่นี้ก็ทำให้ผม
สบายใจได้เปลาะหนึ่งแล้ว

หลังจากเช็กคอมเมนต์ในเบื้องต้น ผมก็กลับไปที่พักง่าย

บรรยากาศของการถ่ายภาพคอนเซปต์ครั้งนี้ต่างไปจากเดิม และไม่ใช่สถานการณ์ที่ทีมงานจะคอยโอดและอวยผมว่าเก่งมาก เหมือนปกติ

ดังนั้นสิ่งที่โล่งใจได้ก็คือ ตอนที่ผมพยายามทำสีหน้า อันตรายในกองถ่ายที่เหมือนห้องเต้นรำยุคกลางซึ่งตกแต่งด้วย เฟอร์นิเจอร์โบราณแบบนี้ แล้วได้ยินเสียงทีมงานชมขึ้นมา ผมคง วิ่งหนีไปแน่ๆ นั่นจะแสดงให้เห็นว่าผมยังไม่ใช่มืออาชีพนะสิ เอะอะๆ

ถึงอย่างไรผมก็ชินกับการถูกถ่ายรูปแล้วเพราะเคย ถ่ายแบบมาแล้วครั้งหนึ่ง ถึงจะยังไม่ชินกับการโดนถ่าย แบบโคลสอัพที่มีกล้องอยู่ตรงหน้าอย่างนี้ก็เถอะ...

ทั้งเครื่องแต่งกาย คอนเซปต์ ทุกอย่างดูไม่คุ้นเคยไปหมด ผมถามทีมงานว่าคุณแสงแดดจะชอบอะไรแบบนี้จริงๆ เหรอ ทีมงานผู้หญิงทุกคนก็ยืนยันว่าต้องชอบแน่ๆ ในเมื่อทีมงาน ที่เป็นมืออาชีพว่าฉัน ผมเลยตัดสินใจเชื่อใจพวกเธอ

การคัมแบ็กในรอบห้าปี และระหว่างนั้นแฟนคลับของวงบิกบลู หลายคนก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

หนึ่งในนั้นคือแฟนคลับของอีจุนฮี @19940808 ที่เพิ่งเริ่ม
เข้าสู่สังคม

ปีที่แล้วในตอนที่เรากำลังเตรียมตัวเข้าทำงาน เธอคงจะ
เคลียร์ตารางงานและรอการคัมแบ็กทันทีที่ได้ยินข่าว แต่ครั้งนี้
กลับไม่ได้ทำอย่างนั้น

- คอนเซปต์อะไรก็ได้ ปล่อยมันออกมาเลย
- ฉันจะไม่ตัดสินใจ
- ปล่อยมันออกมาเถอะ tttttttt

ท่ามกลางแฟนๆ มากมาย ในที่สุด @19940808 ก็เปิด
แอ็กเคานต์ที่ปิดไปแล้วขึ้นมา

แต่นั้นเป็นวันที่เหนื่อยมากสำหรับมือใหม่ที่เพิ่ง
เริ่มต้นเข้าวัยทำงาน เธอไม่สามารถรอถึงเที่ยงคืนในวันที่ปล่อย
เพลงไฮไลต์เมดเลย์และเฟลอลกลับไปในตอนเด็กๆ เธอไม่เข้าใจ
ว่าทำไมแฟนคลับที่อยู่เฝ้าวัยทำงานถึงรอจนถึงเที่ยงคืนไม่ได้
แต่ตอนนี้เข้าใจดีแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น @19940808 กำลังอยู่บนรถไฟใต้ดินเพื่อไปทำงาน และในที่สุดก็ได้ฟังเพลงไฮไลต์เมดเลย์ที่ปล่อยออกมาเมื่อวันก่อน

ซิงเกิลของบิกบลิธมีสองเพลง เพลงแรกเป็นเพลงไตเติลซึ่งเป็นเพลงใหม่ อีกเพลงเป็นเพลงแปลง¹จากเพลงไตเติลภาษาญี่ปุ่นที่แฟนคลับวงบิกบลิธเรียกร้องกันมานาน

ทันทีที่เพลงแปลงจบ หน้าจอที่มีดลงก็สว่างขึ้นอีกครั้ง เผยให้เห็นชื่อเพลงว่า ‘ปีนี้มีเจอกันนะ’ หลังจากนั้นภาพของอีจุนฮีที่อยู่ในกองถ่ายก็ปรากฏขึ้นพร้อมกับกำลังส่งข้อความว่า

[ได้เพลงมาแล้ว หาคนมาทำด้วยกัน]

ไม่นานก็เป็นภาพเมมเบอร์ที่เหลือก้มหน้าก้มตาดูโทรศัพท์ที่ละคน เป็นเรื่องหาได้ยากที่จะได้เห็นพวกเขาทั้งห้าคนอยู่ในวิดีโอเดียวกัน และนั่นเป็นความรู้สึกที่น่าตื่นตันทึ่งใจ ต่อจากนั้นเมมเบอร์ทุกคนก็หันไปหากล้องและพากันทักทาย

[”สคิปเปอร์ แล้วเจอกันนะครับ!”]

¹ เพลงที่ดัดแปลงมาจากเพลงต่างประเทศ โดยนำเนื้อเพลงมาเรียบเรียงใหม่เป็นภาษาเกาหลี โดยที่ทำนองและจังหวะยังคงเดิม แต่เนื้อหาก็คงถูกปรับให้เข้ากับยุคสมัยและบริบท

[“คิดถึงจัง”]

[“จะไปหาเดี๋ยวนี้เลย!”]

[“เจอกันนะ ตอนนี้นะเลย”]

คำพูดของเมมเบอร์ยังคงดำเนินต่อไป แล้วหน้าจอก็สว่างขึ้นเผยให้เห็นเมมเบอร์กำลังบันทึกเสียงในสตูดิโอ จากนั้นท่อนที่น่าจะเป็นท่อนคอรัสก็เริ่มบรรเลง

[“ออกไปทะเลกันเถอะ (ไปกันเถอะ) แม้ว่าจะกลายเป็นคนแปลกหน้าในที่ที่ไม่คุ้นเคย

ถ้าได้อยู่กับคุณแล้ว ถ้าได้จับมือคุณแล้ว ไม่ว่าที่ไหน ฉันก็ไปได้ทั้งนั้น”]

ตอนนี้หัวหน้าวงชเวจองมินกับแดเนียลต่างก็อายุสามสิบสี่กันแล้ว แพนๆ จึงคาดหวังว่าเพลงจะดูเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น แต่เพลงที่ปล่อยออกมากลับให้บรรยากาศใกล้เคียงกับเพลงเดบิวต์ของพวกเขามากกว่า

เพลงไตเติลที่ให้ความรู้สึกอบอุ่นและคลุมเครืออย่าง
ไม่คาดคิด ทำให้ @19940808 ที่ยืนอยู่บนรถไฟใต้ดินรู้สึก
สะเทือนใจ

และในคืนนั้น @19940808 กำลังต่อสู้กับความง่วงและ
รอคอยเวลาเที่ยงคืนต่างจากคืนก่อน

เวลาเที่ยงคืนของคืนนั้น ที่เซอร์มิวสิกวิดีโอก็ถูกปล่อย
ออกมา

เป็นภาพเมมเบอร์นั่งเขียนจดหมายอยู่ในร้านกาแฟ
ในบ้าน และในร้านขายเสื้อผ้าดิสไตร์ที่นักเรียนเซิร์ฟชอบใส่กัน
จากนั้นก็หย่อนจดหมายนั้นลงในตู้ไปรษณีย์

แล้วมือของใครบางคนก็เปิดจดหมายออกมา

สคิปเปอร์ บอกมาสิว่าอยากไปที่ไหน เราจะตามไป
ทุกที่เลย!

หลังจากฉากส่งจดหมายถึงสคิปเปอร์ที่หมายถึงกับตันเรือ
และเป็นชื่อแฟนคลับแล้ว ก็ต่อด้วยฉากที่เมมเบอร์ทุกคนรีบ
เก็บกระเป๋าเดินทางกันอย่างบ้าคลั่ง

นี่คือเพลงที่ส่งข้อความถึงแฟนคลับ
 @19940808 รู้สึกเหมือนได้รับการปลอบใจจากความจริง
 ข้อนี้

การปล่อยเพลงที่รอคอยมานาน

ไม่ใช่แค่แฟนคลับเท่านั้น แม้แต่บีก็บลูเองก็อดไม่ได้
 ที่จะต้องซ่อนความตื่นเต้นเอาไว้

ในช่วงเวลาที่เพลงถูกปล่อยออกมา เมมเบอร์วงบีก็บลู
 กำลังมุ่งหน้าไปยังฮอลล์แสดงเพื่อบันทึกเทปล่วงหน้า

ทันทีที่เมมเบอร์ทุกคนมารวมตัวกันที่ฮอลล์แล้ว อีจุนฮี
 ก็เดินเข้ามาในห้องรับรองซึ่งทุกคนกำลังกอดและทักทายกัน
 ในขณะที่น้องเล็กปรากฏตัว พวกพี่ๆ ก็พุ่งเข้าไปเชาราวกับสัตว์ป่า
 อีจุนฮีรีบเดินไปที่เก้าอี้และพูดว่า

“เพิ่งเจอกันไปเมื่อไม่กี่วันก่อนเอง ข้ามการทักทายไปเลย
 แล้วกันนะ”

ชเวจองมินทำหน้าที่เสียใจและพูดว่า

“น้องเล็กวงอื่นเขาจะถามสารทุกข์สุกดิบพี่ๆ ก่อน แต่ทำไมน้องเล็กของเราถึงตั้งขนาดนี้เนี่ย ไม่เคยติดต่อก่อนเลยด้วย ไม่สงสัยบ้างหรือว่าพวกพี่ๆ จะเป็นหรือตาย”

“ผมต้องอ่านบท เจียบหน่อย”

อีจุนฮีพูดอย่างเย็นชาและเปิดบทละครของเขา ถึงสายตาก็มองไปทางนั้น แต่ก็ต้องถอนหายใจเมื่อสังเกตเห็นเมมเบอร์ค่อยๆ เข้ามาหาและพยายามหยอกล้อเขา

“ฮึย น้องเล็ก”

“คิดตั้งพี่แล้วซำม้าย”

“...ทำไมพี่พวกนี้ถึงยังเป็นแบบนี้ได้อยู่ได้ ทั้งๆ ที่อายุเข้าเลขสามแล้ว”

อีจุนฮีรู้ดีว่าไม่ว่าตัวเองจะพูดอะไรไป สุดท้ายพวกพี่ๆ ก็จจะวอแวกาะติดเขาจนกว่าจะพอใจอยู่ดี ด้วยความที่เป็นน้องเล็กสุดและไม่มีทางเลือกอื่น เขาจึงปล่อยให้เมมเบอร์ทำตามใจแล้วจดจ่ออยู่กับบทละคร

พวกเขารอการปล่อยเพลงอยู่ในห้องรับรอง เมมเบอร์ต่างพูดคุยกันถึงข่าวคราวล่าสุดราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เมื่อเวลาปล่อยเพลงใกล้เข้ามา เมมเบอร์ก็ยิ่งคุยกันเสียงดัง อีจุนฮีรู้ว่าทุกคนต่างรู้สึกประหม่ากับการพบปะแฟนคลับเวทีเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

อีจุนฮีรู้สึกโล่งใจที่เห็นว่าเมมเบอร์ซึ่งซ้ำซ้อนในงานของตัวเองยังคงประหม่าเมื่อต้องแสดงเพลงใหม่ให้แฟนฯ ได้ฟัง

พวกเขาพบกันตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนกลางจนมาถึงช่วงที่ประสบความสำเร็จสูงสุดในอาชีพการงาน พวกเขาอยู่ด้วยกันมากกว่าอยู่กับครอบครัว แต่หลังจากไม่ได้เจอกันบ่อยๆ ก็ไม่รู้ว่าต่างคนต่างกำลังคิดอะไรอยู่

เขาถึงกับคิดว่าตัวเองมั่นใจเกินไปหรือเปล่าที่ลากทุกๆ คนมาอยู่ตรงนี้

แต่เมื่อเห็นเมมเบอร์ในตอนนี้ อีจุนฮีก็รู้สึกได้ว่าพวกเขายังคงประหม่า ตื่นเต้น และตั้งตารอการที่จะได้พบปะกับแฟนฯ และการขึ้นเวที

อีจุนฮีเสริมทำเป็นอ่านบท แต่ความจริงแล้วเนื้อหาไม่ได้เข้าหัวเลย

เวลาบ่ายโมงก่อนที่จะปล่อยเพลง หลังจากเตรียมการทุกอย่างแล้ว เมมเบอร์ทุกคนก็สุดหายใจเข้าลึกๆ และเช็ก

โทรศัพท์มือถือ จากนั้นพวกเขาก็ยิ้มพลางวางโทรศัพท์ลงและ
มุงหน้าสู่เวที

แม้แต่ก่อนเวทีจะเริ่มก็เห็นแฟนๆ หลายคนหลังน้ำตากันแล้ว ยูซานฮี เมมเบอร์ที่เจ้าน้ำตาและเป็นคนที่ยำหน้าแฟนคลับ
ได้ดีเป็นพิเศษก็รู้สึกซาบซึ้งจนน้ำตาไหลเมื่อเห็นหน้าแฟนๆ
ที่รอคอยเขามาถึงห้าปี

“ไม่ได้เจอกันนานมากๆ แล้วใช่ไหม ผมขอโทษจริงๆ
นะครับ”

ไม่ใช่แค่ยูซานฮีเท่านั้น แต่เมมเบอร์คนอื่นๆ ก็หลังน้ำตา
เช่นกัน แฟนคลับต่างร้องไห้ เมมเบอร์เองก็ร้องไห้ อีจุนฮีจึงดู
พวกเขา

“นี่เวลาที่อำลาหรือไง พวกเราจะต้องไปรอโมเมนต์ต่อหน้า หยูต็องให้
ได้แล้ว”

“น้องเล็กโตขึ้นเยอะเลย...”

ซองจินมินพึมพำพลางเรียกเมมเบอร์ทุกคนให้มารวมตัวกัน
และพูดว่า

“มาหักทายสคิปเปอร์และทีมงานหลังจากที่ไม่ได้เจอกัน
มาตั้งนานเถอะ”

“ว้าว ก็ปีแล้วครับที่เราไม่ได้หักท่ายกันเนี่ย”

หลังจากที่พัคมินฮาพูดจบ ชเวจองมินก็พูดสโลแกนของวงเป็นครั้งแรกในรอบห้าปี

เมื่อหักท่ายกันอย่างพร้อมเพรียงจนแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพูดเป็นครั้งแรกในรอบห้าปีแล้ว การแสดงก็เริ่มต้นขึ้น

ฉันจะไม่บอกให้คุณรออีกต่อไป

เราจะออกจากท่าเรือและล่องเรือไปในท้องทะเลอันกว้างใหญ่

ฉันไม่เชื่อในคำที่บอกว่าจะได้พบกันอีกครั้งในสักวันหนึ่ง

ถึงฝนจะตก ถึงหิมะจะตกหนักจนท่วมข้อเท้า

ฉันจะจับมือคุณไว้

ฉันเชื่อใจคุณแล้วออกเดินทาง

ออกไปทะเลกันเถอะ (ไปกันเถอะ)

แม้ว่าจะกลายเป็นคนแปลกหน้าในที่ไม่คุ้นเคย

ถ้าได้อยู่กับคุณแล้ว ถ้าได้จับมือคุณแล้ว

ไม่ว่าที่ไหน ฉันก็ไปได้ทั้งนั้น]

พวกเขารวมตัวกันเพื่อแฟนๆ และร้องเพลงเพื่อแฟนๆ
เมมเบอร์วิ่งบิ๊กบลูและแฟนคลับกลับมารวมตัวกันอีกครั้ง
ในรอบห้าปี พวกเขาต่างมีความสุขในช่วงเวลาแห่งความยินดีนี้
ราวกับเพื่อนเก่าที่ห่างหายกันไปนาน

อันดับในชาร์ตเพลงไม่ได้สำคัญกับเมมเบอร์วิ่งบิ๊กบลู
สักเท่าไร สิ่งเดียวที่สำคัญคือการได้กลับมาพบกับแฟนๆ ของ
พวกเขาอีกครั้ง

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับผมคืออันดับบนชาร์ตเพลง

แน่นอนว่านักร้องเองก็อาจมีเกณฑ์ของตัวเอง แต่ในฐานะ
นักแต่งเพลง สิ่งเดียวที่สำคัญสำหรับผมคืออันดับบนชาร์ตเพลง
เท่านั้น

แต่ในวันที่เพลงปล่อยออกมาจริงๆ ผมกลับรู้สึกประหลาด
เกินกว่าจะดูชาร์ตเพลงด้วยตาตัวเอง ก็เลยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ใน
สตูดิโอแล้วฟังเพลงที่ไม่เกี่ยวกับไอโดอล

อย่างพวกเพลงประกอบภาพยนตร์

พอเริ่มแต่งเพลงแล้ว ผมก็รู้ว่าดนตรีประกอบภาพยนตร์เป็นแนวเพลงที่แตกต่างออกไปจากเพลงป๊อปมากตั้งแต่เริ่มจนจบ

บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมดนตรีซึ่งเป็นงานอดิเรกที่สำคัญที่สุดของผมถึงได้กลายมาเป็นอาชีพ ทั้งที่ในตอนนั้นการดูหนังและฟังเพลงประกอบภาพยนตร์ยังคงให้ความรู้สึกเหมือนเป็นงานอดิเรกอยู่

ในวันแบบนี้ผมคิดว่าเหล่าสักแก้วจะช่วยคลายความเครียดได้ แต่หมอบอกว่าการตีฆนฉะวิตกกังวลก็เหมือนกับการรูดน้ำมันลงบนกองไฟ ผมจึงไม่สามารถตีได้เลยแม้แต่แก้วเดียว

ตอนนี้สิ่งที่ทำได้มีเพียงหลับตา ฟังดนตรีประกอบภาพยนตร์ และผ่อนคลาย

หลังจากหลับตาและฟังเพลงไปสักพักก็มีเสียงเคาะประตูสตูดิโอ ผมหมุนเก้าอี้ไปมองด้านหลัง ปรากฏว่าเป็นพนักงานของ TRV

ผมสงสัยว่าเขามาคุยเรื่องชาร์ตเพลงหรือเปล่า แต่พอออกไปข้างนอก สิ่งที่เราเห็นก็คือนิตยสารที่ผมไปถ่ายแบบมา ถูกส่งมาที่บริษัทแล้ว แนนอนว่ายังไม่หมด ‘แค่นั้น’

ผมเปิดนิตยสารดูครึ่งหนึ่ง แต่ก็ปิดลงอีกครั้งเพราะความเขินอาย ไร้ค้อยดูต่อนจิตใจผ่อนคลายมากกว่านี้ดีกว่า

จากนั้นผมจึงวางนิตยสารลงและกลับมาฟังเพลงต่อ ทันใดนั้นก็มีเสียงเคาะประตูอีกครั้ง

“ได้นิตยสารแล้วครับ”

ผมตอบไปเพราะคิดว่าเป็นพนักงานพลาซายื่นนิตยสารขึ้นมา แต่ที่หน้าต่างกระจกบนประตูนั้นกลับเห็นเป็นชินจิอุโนและอันจวอนที่ยืนอยู่ ทั้งๆ ที่ทุกคนก็สแกนลายนิ้วมือเข้ามาข้างในได้อยู่แล้ว แต่ทำไมพวกเขาถึงยังยืนอยู่ตรงนั้นกันล่ะ ขณะที่ผมสงสัยและมองอยู่นั้น ทั้งสองคนก็เริ่มคุยกัน แล้วอันจวอนก็เขียนอะไรบางอย่างลงบนกระดาษ จากนั้นก็เปะไว้ที่กระจก

อันดับหนึ่งแบบเรียลไทม์

“...ว้าว”

หมายความว่าสามารถขึ้นถึงอันดับหนึ่งบนชาร์ตแบบเรียลไทม์ได้จริงๆ ลินะ

มันให้ความรู้สึกห่างไกลสำหรับพวกเรามากจนไม่รู้สึกรว
เป็นเรื่องจริงเลย สิ่งเดียวที่ผมคิดได้คือ นี่ลินะ บิ๊กบลู

ว่าแต่ตอนนี้ก็โม่งแล้วนะ ผมมองนาฬิกาและมันก็
เลยเที่ยงคืนไปแล้ว

“เวลามันเดินมาถึงขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

ขณะที่พิมพ์แบบนี้ก็มีเสียงเคาะประตูอีกครั้ง

โอย ก็เข้ามาบอกสิ ทำอะไรกันเนี่ย

ผมคิดพลางมองไปที่ประตู แต่กลับพบกระดาดอีกแผ่น
ติดอยู่ตรงนั้น

ผมตัวแข็งที่อันทันที

อันดับหนึ่งในท็อป 100²

² เพลงยอดนิยมในช่วงนั้นและติดอันดับในชาร์ต 100 เพลงยอดนิยม

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเมื่อครูนี้นั้นผมยังคิดอยากดื่มอยู่เลย
เกือบจะรู้สึกแบบนี้ตอนมาแล้ว

ในตอนที่สุดสัมผัสปัญญาชัดเจนอย่างนี้ ความสุขก็เปี่ยมล้น
แผ่ซ่านไปถึงปลายนิ้วมือ

- บิกบลูขึ้นอันดับหนึ่งท็อป 100 โอ้ววว

- ออยากรู้จังว่าจะเข้าชาร์ตรายวันได้ยังไง
- ถ้าดูจากจำนวนผู้ใช้ตอนนี้ น่าจะติดท็อปสิบนะ
- แต่ตอนนี้มันก็โผล่อยู่นะ ฮ่าๆ เพลงใหม่ก็ไม่มี

↳ ถ้าเพลงใหม่เข้าชาร์ตไม่ได้ แสดงว่าเพลงเก่านี้
เหนียวแน่นจริงๆ

ขณะที่อันจวอนกำลังเช็กโทรศัพท์ ชินจีอุนซึ่งเพิ่งจะ
ติดป้าย ‘อันดับหนึ่งในท็อป 100’ ไว้ที่ประตูก็เก็บมันออกมา
แล้วพูด

“พี่เขาไม่ขยับเลยนะ”

“ไม่ใช่ว่าขยับไม่ได้หรอก”

“สถิติหลุดไปแล้วละ”

ชินจิอุโนพูดพลางสแกนลายนิ้วมือแล้วเดินเข้าไปในสตูดิโอ
จองแฮวอนชะงักไปหลังจากที่ทั้งสองคนเข้ามา ก่อนจะเอนหลัง
พิงเก้าอี้แล้วพูดขึ้น

“ว้าว โลงออกไปที”

“ถ้าได้อันดับหนึ่ง พี่เลี้ยงข้าวน้อย”

จองแฮวอนซึ่งมีสีหน้าหงุดหงิดตอบกลับคำพูดของชินจิอุโนว่า

“ก็ได้ที่หนึ่งแล้วไง”

“อันดับหนึ่งของชาร์ตรายวันสิ”

“ถ้าได้อย่างนั้น เลี้ยงข้าวก็น่าจะใช้ปัญหาหรรอก”

จองแฮวอนบ่นพึมพำ ก่อนจะเปลี่ยนจากรองเท้าแตะ
เป็นรองเท้าผ้าใบเพื่อไปซ้อม

“รีบไปห้องซ้อมกันเถอะ ฉันต้องลืมเรื่องนั้นตอนซ้อม
รู้สึกใจคอไม่ดีเลย”

“ใช่ การทำให้เหงื่อออกเป็นวิธีจัดการกับความคิดฟุ้งซ่าน
ที่ดีที่สุด”

อันจุนอนเห็นด้วย และทั้งสามก็มุ่งหน้าไปที่ห้องซ้อม

“บ้าไปแล้ว อันดับสูงขึ้นเรื่อยๆ เลย...ถ้าเป็นแบบนี้ก็จะได้ที่หนึ่งจริงๆ ไม่ใช่เหรอ”

regular_1228 อีแจฮีพิมพ์อย่างไม่อยากจะเชื่อขณะมองไปที่โทรศัพท์

แน่นอนว่าเธอภูมิใจในความสามารถของเมนคนโปรดมากกว่าใครๆ แต่แม้แต่แฟนคลับก็ยังคาดไม่ถึงว่าเธอจะทะยานขึ้นชาร์ตเพลงได้ขนาดนี้

สำหรับจองแฮวอนที่แฟนๆ รู้จักนั้น แทนที่เธอจะปลื้มใจอย่างสุดซึ้งกับช่วงเวลาแบบนี้ เธอน่าจะรู้สึกสับสนปนเปกันไปหมดเพราะรู้ว่านั่นไม่ใช่คะแนนของเฟิร์สไลต์มากกว่า พอคิดแบบนั้นแล้ว อีแจฮีก็ทั้งรู้สึกดีใจและว่างเปล่าอย่างประหลาด

เพื่อเติมเต็มช่องว่างนั้น เธอจึงเปิดนิตยสารที่มีภาพถ่ายของจองแฮวอนขึ้นมาอีกครั้ง เธอคิดว่าดีแล้วที่ซื้อนิตยสารไว้หลายเล่มล่วงหน้า เพราะเดี๋ยวแล้วจะต้องเปิดดูจนมันเก่า

คอนเซปต์ที่ทันสมัยและเก๋ไก๋ของการถ่ายแบบครั้งแรก ซึ่งออกแบบมาเพื่อเน้นจีเวลรีนั้น เข้ากันกับหน้าตาเย็นชาตามแบบฉบับของจองแฮวอนได้อย่างลงตัว

ขณะที่กำลังดูภาพอยู่นั้น ก็มีวิดีโอใหม่อัปโหลดขึ้นในช่องของจองแฮวอนที่เธอกดติดตามไว้ มันไม่ใช่วิดีโอของจองแฮวอนเอง แต่เป็นวิดีโอตัดต่อจากการถ่ายทอดสดของแดเนียลและอีจุนฮย็องกับบลู

[รุ่นพี่วงบลูเล่าถึงขั้นตอนที่แฮวอนได้มารับผิดชอบเพลงไตเติล]

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราอยากได้อยู่แล้ว อีแจฮีจึงกดดูวิดีโอทันที

ถึงแม้จะไม่ใช่เมนตัวเอง แต่การได้เห็นใบหน้าของนักแสดงทั้งสองคนก็ทำให้ต้องอุทานออกมา ในขณะที่แดเนียลดูเปี่ยมไปด้วยพลังบวกและใจดี แต่อีจุนฮย็อนดูเหมือนจะเป็นดั่งตัวแทนของคำว่า ‘งดงาม’ อย่างแท้จริง

แดเนียลกล่าวว่า

[“โอ้ มีคำถามมากมายว่าเรื่องมันเป็นยังไงมา ยังไง ทำไมคุณแฮวอนถึงได้มาแต่งเพลงให้ เรื่องนี้จุนฮย็อนเป็นคนจัดการ

ทั้งหมดเลยครับ เขาทำทุกอย่างตั้งแต่การติดต่อกับกระทั่งอัลบั้มออกมาเลย”]

อีจุนฮีตอบกลับด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่สงบ

[“ผมกับพีมินฮาไปดูรายการเซอร์ไววัลที่เฟิร์สไลต์เข้าร่วมนะครับ เพลงร้องรอยกับเมทริวที่รุ่นน้องแฮวอนทำขึ้นมา ทำให้ผมรู้สึกอินมาก ก็เลยแนะนำเพลงเหล่านี้ให้กับเมมเบอร์ในวง และทุกคนก็ชอบกันหมด พอเจอกันทีมงานประกาศรางวัล ผมก็เลยขอให้เขาแต่งเพลงให้ผมทันทีครับ”]

[“แล้วเขาก็บอกว่าจะแต่งให้เลยเหรอ”]

[“ใช่ครับ รุ่นน้องเขาเป็นศิลปินเปอร์นะ”]

อีจุนฮียกไหล่แล้วตอบ ก่อนจะพูดต่อด้วยความเขินอายเล็กน้อย

["แต่จู่ๆ รุ่นน้องแฮวอนก็มองผมแล้วบอกว่ามีบางอย่างที่อยากจะพูดด้วย ผมเลยถามว่าเรื่องอะไร เขาก็บอกว่าช่วยถ่ายเซลฟี่ให้มันดีกว่านี้หน่อย เขาบอกว่าผมดูไม่จริงใจพอ"]

แดเนียลหัวเราะลั่นกับคำพูดนั้น อีจุนฮึถอนหายใจแล้วพูดว่า

["อา อย่าขำสิครับ"]

["จะไม่ขำได้ยังไง แม้แต่สคิปเปอร์ก็ยังหัวเราะกันหมดก็ว่าอยู่ช่วงนี้ถึงถ่ายเซลฟี่ดีขึ้น"]

["พอได้ยินรุ่นน้องบอกให้ถ่ายเซลฟี่ให้ดีขึ้นแล้วมันแบบจึกเข้าที่ใจเลย สงสัยผมคงถ่ายแย่มากจริงๆ ลินะ"]

อีแจฮึฟังเรื่องนั้นและหัวเราะไปกับบิกบลูทั้งสองคน จากนั้นเธอก็อ่านคอมเมนต์

อย่างที่คาดไว้ แฟนคลับบิกบลูทุกคนตกใจกันหมด

- จูนี่ไปหาแฮวอนด้วยตัวเองแล้วขอให้ทำเพลงให้ฉันเหรอ????

↳ บ้าเอ๊ย ฉันไม่ไวใจจูนี่ แถมยังคิดมากไปเองว่า
รุ่นน้องอ่อนประสบการณ์...

↳ ฉันก็เหมือนกัน TTTTTTTT ขอโทษ
นะคะรุ่นน้อง TTTTTT ไม่สิ รุ่นน้องน่าจะเกิดปี
2004... ตกใจที่มีคนเกิดปีนั้นด้วย ส่วนปีเกิดฉัน...

↳ อายุเฉลี่ยของสคิปเปอร์มากกว่ารุ่นน้อง
เยอะ เลยไม่ค่อยไวใจเพราะเขาเด็กมาก...

↳ ฮ่าๆ ฉันน่าจะคลอดรุ่นน้องแฮวอน
ออกมานะ

↳ ↳ ไฮ้โห คิกๆๆๆ

- รุ่นน้องแฮวอนนี่ โดนพามาเพราะเป็นแฟนคลับจริงๆ ด้วย
สินะ TTTTTT

- ความอัจฉริยะนี้เกี่ยวกับอายุที่ไหนกัน แฮ้ว ทำไมฉันถึง
ไปสงสัยอะไรอยู่ได้...

อันดับชาร์ตรายวันสูงสุดของวงบิกบลูอยู่ที่อันดับสี่
ทั้งก่อนและหลังเปลี่ยนแปลงชาร์ต และตอนนี้พวกเขาก็ทำลาย
สถิตินั้นไปแล้ว

ถึงแม้ว่าในช่วงพักการโปรโมต ความนิยมของวงบิกบลูจะเพิ่มขึ้นจนถึงจุดที่ไม่ว่าไปถามใครก็รู้จักกันทุกเพศทุกวัย แต่ยอดสตรีมเพลงของพวกเขานั้นก็ถือเป็นปัญหาอย่างหนึ่ง

ความนิยมสามารถดันเพลงขึ้นชาร์ตได้ แต่ตัวเพลงเองต่างหากที่ผลักดันให้เพลงนั้นขึ้นถึงจุดสูงสุด

ดูจากคอมเมนต์แล้วไม่ค่อยเห็นแฟนคลับของเฟิร์สไลต์ อีแจฮีเดาว่าทุกคนคงกำลังสนุกกับการอ่านคอมเมนต์ของแฟนคลับวงบิกบลูเหมือนที่เธอกำลังทำอยู่

ขณะที่กำลังอ่านอยู่นั้น เธอก็ได้ยินแดเนียลพูดต่อ

["เพราะตารางงานของผมเลยทำให้ไม่ค่อยมีเวลาอัดเสียงเท่าไร แล้ววันนั้นผมก็จับจังหวะไม่ได้อีก"]

["ก็ต้องมีแบบนี้กันบ้างแหละครับ"]

["นายไม่มีนี่"]

["ผมไม่มีหรอก แต่เขามีนะ"]

อีจุนฮีตอบอย่างใจเย็นและมองแดเนียลราวกับจะบอกให้เขาพูดต่อ แดเนียลจึงพูดว่า

["ตอนนั้นเวลาก็จะหมด แต่ก็ยังจับจังหวะไม่ได้ ผมกระวนกระวายมาก แต่คุณแหวอนที่กำลังกับเพลงอยู่กลับใจเย็นสุดๆ ยิ่งรีบเท่าไร เขาก็ยิ่งใจเย็นมากขึ้นเท่านั้น ผมเลยใจเย็นลงด้วย พอหมดเวลาก็เลยร้องเพลงกันอยู่ข้างนอกห้องอัด ในที่สุดผมก็จับจังหวะได้ คุณแหวอนเลยขอต่ออีกสามนาที บอกว่าถ้าผมไปสาย เขาจะขับรถไปส่งเอง ตอนนั้นผมคิดว่าเขาเท่มาก แต่หลังจากออกจากห้องอัดแล้ว ผมกลับรู้สึกว่าคุณที่อยู๋ในฐานะรุ่นพี่นะ ด้อยกว่ามากเลย..."]

["วันนั้นพี่ซิมไปเลยนี่นา ผมถามว่าไม่ชอบใจกับการอัดเสียงหรือเปล่า แต่ก็ไม่ใช่แบบนั้น"]

["การอัดเสียงผ่านไปด้วยดี ผมแค่รู้สึกแยกับขั้นตอน... แต่ก็รู้สึกขอบคุณจริงๆ นะ จูนี่อาจจะดูอายุน้อยที่สุดในสายตาพวกเรา แต่คุณแหวอนมองว่านายเป็นรุ่นพี่จริงๆ การทำเพลงของพวกเราคงเป็นภาระหนักมากสำหรับเขา แต่เขาก็ทำได้ถึงเขาจะเป็นรุ่นน้อง แต่ก็เป็นผู้ใหญ่สุดๆ เลย"]

["ผมบอกแล้วไงครับว่าการรวมตัวพวกพี่มันไม่ง่ายเลย เพราะแบบนี้ก็เลยต้องใช้เพลงเพื่อให้มารวมตัวกัน"]

“อ้อ พอผมฟังเพลงแล้วก็รู้สึกว่าจะต้องมาร่วมด้วย มันคือจดหมายถึงพวกเราเลย เลิกผัดวันประกันพรุ่งแล้วมารวมตัวกันเถอะ ส่วนคุณแฮวอนก็เป็นสคิปเปอร์ไง นี่คือนิสคิปเปอร์ที่เรียกพวกเรามา และพวกเรารวมตัวกันเพื่อสคิปเปอร์”]

- $\pi\pi\pi\pi\pi\pi\pi\pi\pi\pi$

- จะบ้าตาย อัลบั้มนี้ทำมาเพื่อแฟนๆ จริงๆ TTTT

- ร้องไห้แล้ว...

และในคอมเมนต์ก็มีความเห็นที่สวนทางกันระหว่าง
แฟนคลับวงบีกบิลกับแฟนคลับของวงเพิร์ลสไต์

- คุณแสงแดด ถ้าเฟิร์สไลต์ออกอัลบั้มก็ช่วยบอกฉันด้วย
นะคะ ฉันจะช่วยเหลือไม่ว่าจะยุ่งแค่ไหนก็ตาม

- ฉันก็จะช่วยด้วย...! คุณแฮวนอกล้าหาญและเป็นผู้ใหญ่มากจริงๆ ค่ะ T T T T T

↳แต่เขายังมีอาการกลัวเวทียู่เลยล่ะ TTTT

↳!!????????? จริงเหรอะคะ!?? ทำไมคะ
 ????????

↳↳มันเป็นผลกระทบจากรายการ
 ไอดอลที่คุณเลือกคะ T T T T T

↳↳↳รายการไอดอลที่คุณ
 เลือกมันทำไมเหรอะคะ ตอนที่
 บิ๊กบลูไม่ออกเพลง ฉันก็ไม่ค่อย
 รู้เรื่องเคป็อปเลย...

- โห เพิ่งเห็นที่คุณแฮวอนโดนตัดต่อใส่ร้าย VMC นี่
 แย่มากๆ เลยนะคะ

- ถ้าใครกลัมาหือกับคุณแฮวอน เรียกฉันเลยคะ

- แน่นอนว่าอย่ามาหือกับบิ๊กบลู แต่ยังไม่ควรมาหือกับ
 สคิปเปอร์มากกว่า ฮ่าๆ

ทันทีที่เพลงถูกปล่อยออกมา เพลงของวงบิ๊กบลูก็ถูกเปิดไปทั่ว
 ทุกหนแห่ง

พลังของรายการวาไรตี้ นั้นทรงพลังมาก ชเวจองมิน
 หัวหน้าวงบิ๊กบลูร้องเพลงไต่เตลีในทุกๆ รายการที่เขาไปปรากฏตัว